

OLEME LOOMINGU POOLT KONTEMPLEERITUD

Tõepärane, kindel pimedus... on garantiiks säravale, suurepärasele viljale, tulemusele.

Niiviisi iga elamus, mis vormub, konfigureerub... pimeduste varjus, andes neile negatiivse kavatsuse, on tegelikult ühe väärtusliku vilja röömutsemine, pidutsemine..., pärit ühest heldest koidikust.

Ja juba oma ilmumise tööga tõttu, meie teadvuste läbielatus suur rööm tunda end elus!, ressursidega, võimetega, vahenditega, muutub igavikuliseks tänuks.

Sel ei ole "aga"-sid.

On lahendused, otsused.

Juba vanasõna ütles meile, et *"reaalsus on selline, millise pilguga sa seda vaatad"*. Nii et siis, kui oskame "pilku suunata" pimedusest valguse suunas, kui ühele ja ainsale tervikule, nagu selleks on vilja seos puu ja juurtega, siis ei häiri meid "mitte nägemine", sest me teame, et Suur Nägemine, Visioon on ettevalmistamisel.

Kui unistus..., kui poolunes olev unistus muutub heldeks, kas siis ei ole juhuslikult tõde, et ärkamine on meeldiv, headmeelt valmistav? Ja kui unine unistus, vastupidiselt, muutub kramplikeks, rahutuks..., kas pole siis tõsi, et ärkamine saab olema ärev?

Kokkuvõttes, ärgem rõhutagem "tumedat", "musta", ..."valu, kurbust", kui me ei näe, kui me ei puuduta, kui me... ei oma, vaid pigem võtame seda kui viljade idanevaid seemneid, punge, võrseid, õisi.

Hajutades duaalsuse, muutub meie olend ühtseks: üheks vormiks! Ta muutub Loominguks ja -lõpptulemusena- on loominguiline. Ta mängib fantastilisega!, kujuteldavaga, ebatõenäolisega, mõeldamatuga, ligipääsmatuga, Loova Müsteeriumiga.

Nendel aegadel -ilma kahtluseta- on liiga sagedane -ilmselguste järgi-õigustus, et seemnel ei ole võimalik idanema hakata. Ja niiviisi, paistab kõik... tume.

Kuid kas, juhuslikult, Looming on meelt lahutanud, puhanud luues pimedusi, tumedat? Või on ta pigem pühendunud oma kiirele kasvule erinevates elu manifestatsioonides?

Terve Universum meie jalgade ees. Ja ikka veel on kurtmist!...

Kas te olete kunagi... niiviisi mõelnud? Kas see võiks olla ülepaisutatud optimism? Või on nii, et enda isiklikuks ohvriks tundmine takistab Universumi... õitsvate, hiilgavate seemete nägemist, ja pea on katkematult norgus... ja kontempleeritakse ainult oma jalgu?

Kontempleerime omaenda jalajälgi, möödunuid ja neid mis tulekul. Siin pesitsebki meie tarkus. Kuid... kas see on tarkus? Või on see pigem egoism, mis jälitab iseennast, mis end omas loiduses, oma võitudes, oma saavutustes, oma positsioonis, oma suutmatuses end auto-kontempleerib!?

Näib, et olend on vähe huvitatud andma enesele aru, märkama, et oleme kontempleeritud, meid kontempleeritakse.

Sedmööda kuidas me ärkame sellele "kontempleeritud olemise" teadvusele, siis omaenda, personaalsete, individuaalsete, possessiivsete! tegevuste, tegude obsessiivne kontemplatsioon... hakkab oma tähendust kaotama.

Mis mõte on iseenda kontemplatsioonil, omaenda lootusetuses ja agoonias, kui tunnen, et mind kontempleeritakse?

Milline häbi!

Milline... sedavõrd mitte-produktiivne hedonism, ilmselgelt määratud läbikukkumisele!

Kui meid kontempleeritakse -nii see on!-, siis peame hellitama, turgutama oma jälgi, hoidma oma ümbruskonda, puhastama oma nägu,

ilmet... nagu laps, kui teab, et saabub isa või ema ja üritab siis näidata oma parimat nägu.

Seda kriteeriumit on hakatud kaotama. Inimkond on sisenenud teatud auto-kontemplatsiooni ja inter-kontemplatsiooni kõikumisse..., kus degusteeritakse üksteist oma saavutustes või lootusetustes. Võisteldakse oma valudega, et näha, kes on rohkem kannatanud; nii nagu võitudegagi, et näha, kes on saavutanud rohkem.

Ja kaugele jääb teadvus kontempleritud olemisest... "permanentselt".

On vajalik palvuslik ja meditatiivne jõupingutus... teadvuse poole, et oleme kontempleritud.

On vajalik maha jätta, hüljata see hedonistlik draamade ja tragöödiate rada, mis lõpeb naeratuse eiramisega.

Tunduks -tõsi?-, et olendile -sellisel moel, kõige lihtsamal- on ükskõik, kas päike tuleb välja või ei!; kas kuu tuleb, või ei; kas ilmub vikerkaar või ei; kas sajab või ei!...

Ta on oma obsessiivse neuroosi mõju all. Ja talle tundub, et see on normaalne korraldus..., et koidab, et hämardub, et saabub vaikus...

On unustatud allikas, mis teda elus hoiab. Seda küll, et kurdetakse kui sajab ohtralt või kui tuul vilistab... või kui maa oma liikmeid sirutab, ringutab. Aga tema pöördub tagasi oma tragöödia surve alla.

Viljastatud pimeduse poolt, tema õite, lillede ilu ja tema viljade toitva hingusega, ärgates kontemplerituks olemise teadvusele, meie isiklik tähtsus muutub tühiseks, väiklaseks. Ja me pöördume kogu hingest solidaarse kooselu, vastastikuse austuse... tänutundes olemise poole..., mis võimaldab meil mõelda, jagada omavahel; mõista, märgata, et me ei ole mitte ainult üksi!..., omavahel. Oleme kontempleritud Loomingu poolt.

Täna on sellest tehtud draama -ja sel on oma tähendus-, ning seda peetakse millekski ära mainimise vääriliseks, isegi teaduslikult -"üksindus"- on hetk kuulutada selle... petlikkust.

Kuid, loomulikult, kui ainukene liitlane, kes sul on, on see “teine”, kes, nagu sina, vaatab ainult oma jälgi, siis on üksindus platsis.

Ütles -või ütleb- ekspresident Múgica, et *“pärast surmanuhtlust on kõige halvemaks asjaks üksindus”*.

Tõenäoliselt inimliku hedonismi kohta on seal oma tõetera olemas, kuid just sealtsamast peab tulenema... introspektsiooni teadvus..., mis viib meid märkama -samuti ilmselguste läbi!- et me ei ole üksi.

Kui tore on meeldivustunne, et teine, teised, paljud, kes on meie olemusega, on koos meiega! Kuid elamise fakt, tõik, see, et meid kontempleritakse, annab meile selle võimaluse, selle juhuse, paneb meid välja hüppama üksinduse draamast -olles avastanud, et meid kontempleritakse-.

Mida iganes me vaatame, loodud, kõige kaugematest tähtedest, kuni kõige lihtsamate mikroorganismideni välja, kas pole tõsi see, et nad oleksid kohal (siin)... vajavad nad kaaslast, seltskonda? Kas pole tõsi, et mingi galaktika, kui ta teisest kaugeneb, siis mitte sellepärast, et ta end üksi tunneb, vaid et on olemas midagi... tumedalt, viljakalt pinnaselt..., mis muudab nad ränduriteks?, mis neid tagant tõukab? Nad ei ole üksi!

Merkuuri, Jupiteri, Marsi, Veenuse teadvus... -omistame neile teadvuse!- ... Kas nad tunnevad end üksi? Või tunnevad päikese ja oma kuude seltskonda? Või kas nad tunnevad mingi süsteemi teadvust..., mis varjub mingis suursuguses spiraalis, nagu seda on mingi galaktika?

Jah, see on piitsahoop, mis lööb! -üksindus- ning mis nüüdseks muutub aina enam... ülekaalukaks, ja mis nõuab horisontaalset (inimkonna tasandil) abi; kus isegi makstakse seltsiks olemise eest..., et sinuga vesteldaks...

Millise pargitud nahaga teadvuse on inimkond välja töötanud!...

Ja see on tervise-, tervendamise töö edendada seda teadvuse liikumist; mis, olgugi et on ilmselge, väga ilmselge!, kui ollakse... moondunud introspektsioonis oma enda kõhu poole, kui midagi muud ei nähtagi. Vaadeldakse vaid oma isikliku naba musta auku. Ja räägitakse “sellest

leivast, vaid leivast ja “sellest veinist, vaid veinist”, ning reaalsus kärbitakse igäühe kehaskeemi tasemele. *(tõenäoliselt viitas Kristuse vein ja leib millelegi palju laiemale kui vaid materiaalne leib ja vein)*

See ei ole “reaalsus”.. See on elu pantvangi võtmine!.

Inimolend on elu vangi võtnud!, ja ta vangistab teda igapäevaselt, kui nõuab ravimit oma üksinduse vastu.

Kui vähe suuremeelseid, õilsaid piisku jääb järele!..., kuna ei olda võimelised avaldama tänu tähtedest ülepuistatule.

Kui teame..., et oleme kontempleeritud, kui teame, et iga üks “teistest, teiste hulgast” on seda samuti..., kas siis on kohta vastandumiseks, pingeteks, mittenõusolemiseks...?

Või pigem on see koht... sulandumise, õnnesoovide, vibreeriva loomingulise kokkukuuluvuse ruumiks?

Ärme luba oma jälgedel... tõrjuda kõrvale... Loomingu jälgi.

***